

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 56 TFUE — Ograniczenie swobodnego świadczenia usług — Pobór u źródła podatku od wynagrodzeń, który powinien być dokonany przez usługobiorcę mającego siedzibę na terytorium kraju, od wynagrodzenia należnego usługodawcy mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim — Brak takiego obowiązku w odniesieniu do usługodawcy mającego siedzibę w tym samym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż nałożony na usługobiorcę, na mocy uregulowania jednego państwa członkowskiego, obowiązek dokonania poboru u źródła podatku od wynagrodzeń wypłaconych usługodawcom mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, podczas gdy taki obowiązek nie istnieje w odniesieniu do wynagrodzeń wypłaconych usługodawcom mającym siedzibę w danym państwie członkowskim, stanowi ograniczenie swobodnego świadczenia usług w rozumieniu tego przepisu ze względu na to, że oznacza on dodatkowe obciążenie administracyjne i związane z nim ryzyka w dziedzinie odpowiedzialności.
- 2) O ile ograniczenie swobodnego świadczenia usług wynikające z uregulowania krajowego takiego jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym wypływa z obowiązku dokonania poboru u źródła ze względu na to, iż oznacza dodatkowe obciążenie administracyjne i związane z nim ryzyka w dziedzinie odpowiedzialności, o tyle ograniczenie to może być uzasadnione koniecznością zapewnienia skutecznego poboru podatku i nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu, nawet biorąc pod uwagę możliwości wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących podatków stwarzane przez dyrektywę Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych środków, zmienioną dyrektywą Rady 2001/44/WE z dnia 15 czerwca 2001 r. Późniejsza rezygnacja z poboru u źródła będącego przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie przesądza ani o jego odpowiednim charakterze do osiągnięcia zamierzonego celu, ani o jego proporcjonalności, które to cechy należy oceniać jedynie w świetle zamierzonego celu.
- 3) W celu oceny, czy obowiązek dokonania przez usługobiorcę poboru u źródła, ze względu na to, że oznacza on dodatkowe obciążenie administracyjne i związane z nim ryzyka w dziedzinie odpowiedzialności, stanowi ograniczenie swobodnego świadczenia usług zakazane przez art. 56 TFUE, nie ma znaczenia kwestia, czy usługodawca niebędący rezydentem może odliczyć podatek pobrany w Niderlandach od podatku, jaki jest on zobowiązany zapłacić w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 października 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Staatssecretaris van Justitie przeciwko Mangatowi Singhowi

(Sprawa C-502/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2003/109/WE — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Zakres stosowania — Artykuł 3 ust. 2 lit. e) — Pobyt na podstawie formalnie ograniczonego zezwolenia)

(2012/C 379/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie

Strona pozwana: Mangat Singh

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State — Wykładnia art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44) — Pojęcie „formalnie ograniczone zezwolenie na pobyt” — Zezwolenie na pobyt niedające możliwości uzyskania zezwolenia na pobyt na czas nieokreślony, ale które może być przedłużane nieograniczoną liczbę razy

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zezwolenie na pobyt [które] zostało formalnie ograniczone” nie obejmuje zezwolenia na pobyt na czas określony wydawanego określonej grupie osób, którego ważność może być przedłużana nieograniczoną liczbę razy, nie dając jednocześnie żadnej perspektywy uzyskania zezwolenia na pobyt na czas nieokreślony, tak długo, jak długo tego rodzaju formalne ograniczenie nie stoi na przeszkodzie stałemu osiedleniu się obywatela państwa trzeciego w danym państwie członkowskim, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 15.1.2011.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.